

F ... kot film

VALENTINA PLAHUTA SIMČIČ

L ... kot ljubezen

scenarij in režija **Janja Glogovac**
koscenaristka **Jelena Vukotić**
Slovenija, Avstrija, Češka republika, Srbija, 2007
producent Radovan Mišić/Fabula
97 min.

Filmski režiserji so že velikokrat s pomočjo svojega medija reflektirali muke in sladkosti filmskega ustvarjanja. Spomnimo se nekaj znanih primerov te vrste: Fellinijev *Osem in pol*, Truffautova *Ameriška noč*, *Slaba vzgoja* Pedra Almodovarja ... Vprašanja, ki zaposlujejo režiserje v tovrstnih filmih, so pogosto podobna: kako obvladati zapleteno ljubezensko razmerje med fikcijo in realnostjo, kako preživeti laži in prevare filmskega sveta, kako premagati ustvarjalno blokado, kako urejati zapletene odnose med ekipo filma, kako prebroditi finančne težave, ki ponavadi spremljajo rojevanje filma. Podobna so tudi vprašanja, ki si jih zastavlja Janja Glogovac v svojem prvem celovečernem igranem filmu *L ... kot ljubezen*, filmu, ki govori o nastajanju filma, nanje pa odgovarja na samosvoj način, brez preočitnih navezav na omenjene filmske klasike. Zraven je vpletla še nekaj drugih vprašanj, kot so izguba mladostniškega idealizma ter ljubezenska iskanja.

Glogovčeva je svojo metameditacijo o filmu in življenju povedala skozi napol kriminalni žanr, kar je zanimiva izbira. Tako smo po eni strani priča številnim kriminalnim zapletom in razpletom, kar daje filmu napetost, po drugi strani pa kriminalno dramo določajo in prekinjajo monološke izpovedi glavne junakinje. Tu pa je še tretja plat filma, ki jo predstavljajo humorni, komedijantski toni. Zapletena narativna situacija se k sreči razreši in prid filmu, lahko pa bi se tudi slabše končala.

V *L ... kot ljubezni* je zagotovo nekaj umetniškega mladostnega porteta, saj je osrednji lik filma mlada režiserka Gina (Lucija Šerbedžija), ki je v Prago prišla zato, da bi tam študirala in posnela svoj prvi film. Kot vemo, je v Pragi študirala tudi Janja Glogovac. Toda od tu naprej so ugibanja o avtobiografskosti filma odveč, film zagotovo poganja fiktivna logika. Gina je v Ljubljani pustila Igorja (Sebastijan Cavazza), s katerim poskuša vzdrževati ljubezen na daljavo, v Pragi pa ji družbo dela skupina različnih ljudi, ki se zbirajo v klubu Aqua. Ginin prijatelj Tomas (Davor Janjič) dobi idejo, da bi lahko denar za Ginin film dobili od zavarovalnice tako, da bi zaigrali lažno prometno nesrečo. Načrt se izjalovi, v zgodbo pa se vpletejo še Busheva babuška, kokain, mafija, divji pregoni, mafjski botri, različni sumljivi pomagači,

ljubezenske prevare ter druge neprijetne stvari. Ko na koncu *Clear Blue* v Gininih rokah pokaže dve črtici, je čas za spoznanje, da je življenje pomembnejše od filma. Neobetavna napoved za film torej, a toliko bolj za življenje.

Svetovljanska Praga s slavno filmsko šolo in lokali, kjer se dogajajo nebrzdane zabave, ponuja privlačno in za slovenski film tudi izvirno scenarijo. Sledimo razvoju likov, ki na koncu vedo o življenju precej več, kot so na začetku, a so svoja spoznanja drago plačali. Na trenutke je film rahlo dolgovezen in naiven (recimo v konstruiranju težko verjetnih zapletov), vseeno pa je čutiti veliko iskrenosti, ki jo je režiserka investirala v svoj izdelek. Naredila je urban, dinamičen film s samosvojo divjo energijo ter

RAZPETI MED ŽIVLJENJEM IN FILMOM – Lucija Šerbedžija v vlogi režiserke Gine in Labina Mitevska v vlogi njene prijateljice Maje. Foto Fabula in Peter Uhan

(sicer že precejkrat videno) videospotovsko in rahlo kičasto estetiko.

Glogovčevi je uspelo zbrati igralsko ekipo z vseh koncev nekdanje Jugoslavije. Poseben magnet filma je lepa hrvaška igralka Lucija Šerbedžija. Njena pojava je sicer nežna in eterična, zaupana pa ji je vloga po srcu divje režiserke Gine. To nasprotje med svojo pojavo in naravo lika je Lucija Šerbedžija uspešno premagala. Omenimo Marka Mandića, ki je zelo prepričljiv v vlogi travestita, pa Davorja Janjiča v vlogi zvestega prijatelja Tomasa, Ksenijo Mišić in Labino Mitevsko v vlogi Gininih prijateljic, Sebastijana Cavazza v vlogi Gininega nezvestega fanta, Ivo Zupančič v vlogi dementne babice, Uliksa Fehmiuja kot nevarnega ljubimca in nikakor ne nazadnje Radeta Šerbedžijo, ki igra mafjskega botra.

Režiserkine poante na koncu (da je življenje pomembnejše od filma) pa najbrž ne gre jemati preveč zares; konec koncev je zanj potrebovala prav film.